

Arrest

nr. 343 039 van 19 maart 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 oktober 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers moeder is op 22 januari 2020 in Ghana gehuwd met de heer M. O., die de Belgische nationaliteit bezit.

In februari 2021 verkrijgt verzoeker een visum gezinshereniging met toepassing van (oud) artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van zijn Belgische stiefvader.

Verzoeker reist met zijn moeder en twee zussen naar België en wordt op 1 april 2021 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 25 augustus 2023 wordt in Ghana de echtscheiding tussen verzoekers moeder en zijn Belgische stiefvader uitgesproken. Er wordt een onderzoek gestart naar de mogelijke beëindiging van verzoekers verblijfsrecht in België.

Op 23 november 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied verlaten (bijlage 21). Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die de beslissing van de gemachtigde vernietigt bij arrest nr. 317 294 van 26 november 2024.

Op 24 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie andermaal een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: O. A.
Voorna(a)m(en): K.
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: (...) 2003
Geboorteplaats: Kumasi
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
verklaart te verblijven te: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat hem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Hij werd op 22.02.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 01.04.2021 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van zijn Belgische stiefvader, de heer O. M. ((...)) met wie zij zich vestigde.

Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 17.07.2023 stelde de heer O. tegenover de politie dat de moeder van betrokkene in februari 2021 samen met haar kinderen naar België kwam. Zij verliet vervolgens op 05.04.2021 het Rijk en liet de kinderen, waaronder betrokkene, achter bij hem. Zij zou tegenover mijnheer O. hebben gesteld dat zij enkel met hem getrouwd was om haar kinderen een goede toekomst te bieden.

Op 16.08.2023 stelt de heer O. in een gesprek met de politie dat hij in mei 2023 naar Ghana is afgereisd om er de echtscheiding met de moeder van betrokkene in te zetten. Hij geeft nogmaals aan door haar gebruikt te zijn geweest om haar kinderen naar België te laten komen. Hij zegt thans in te staan voor het onderhoud en de opvoeding van de kinderen. Mijnheer maakte ook een verzoekschrift tot echtscheiding gericht aan de District Court of Justice van Kumasi over, door het Hof ontvangen op 21.03.2023. Op 25.08.2023 sprak het voornoemde Hof de echtscheiding uit tussen de moeder van betrokkene en zijn Belgische stiefvader. In een brief van 26.08.2023 stelt de heer O.:

Belgische stiefvader. In een brief van 26.08.2023 stelt de heer O. (...): “Wat betreft de drie kinderen (I. (...) O. (...) A. (...), K. (...) O. (...) A. (...) en M. (...) O. (...) A. (...)) van mevrouw G. (...) O. (...) A. (...), verblijven deze tot op heden nog steeds in mijn woning.

Ik wens effectief dat deze zo spoedig als mogelijk mijn woning verlaten aangezien ik verder geen banden met hen heb, zeker niet zodra de echtscheiding gefinaliseerd is.

Ik wil deze 3 kinderen echter niet met geweld op straat zetten, maar zij kunnen niet bij mij blijven. Indien dit nodig is, wil ik ook hun vliegtickets naar Ghana betalen.

Het is niet mijn bedoeling dat de drie kinderen op straat terecht zouden komen, maar ik wil zelf ook geen zorg voor hen te (sic) dragen (niet financieel en ook niet op enige andere wijze) en wil niet dat zij verder bij mij verblijven.

Mevrouw G. (...) O. (...) A. (...) heeft misbruik gemaakt van de situatie.”

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er thans geen sprake meer is van een familieband met de referentiepersoon. Deze geeft ook duidelijk aan dat hij niet verder voor betrokkene wenst te zorgen en liet hem enkel in zijn woning verblijven uit – zo stelt O. zelf - menslievendheid. Inmiddels woont betrokkene op een ander adres. Hij zou bij zijn “neef” verblijven op het hierboven vermeld adres. Hij stelt in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22.12.2023 dat er geen sprake zou zijn van barmhartigheid. De stiefvader zou betrokkenes administratieve documenten hebben achtergehouden en zou zich het loon dat betrokkene verdiende hebben toegeëigend. Betrokkene diende daarvoor klacht in bij de politie (pv. (...)) zoals gevoegd bij het verzoekschrift voor de RvV). Betrokkene actualiseerde op 02.09.2025 zijn dossier, maar heeft tot op heden geen enkel objectief bewijselement aangebracht dewelke de verklaringen die hij tegenover de politie heeft afgelegd zouden kunnen bewijzen, noch werd enig stuk overgemaakt waaruit zou kunnen blijken welk gevolg aan zijn klacht werd gegeven. Hoe dan ook doet dit gegeven geen afbreuk aan het feit dat er geen afhankelijkheidsband meer bestaat tussen betrokkene en

mijnheer O. Aldus kan geconcludeerd worden dat betrokkene niet meer met de Belgische referentiepersoon gevestigd is.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Op 23.11.2023 werd de beslissing genomen om op basis van artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene te beëindigen. Deze beslissing werd bij arrest 317 294 van 26.11.2024 vernietigd. Bijgevolg werd het dossier van betrokkene onderworpen aan een nieuw onderzoek.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 06.01.2025 nogmaals verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd per aangetekende zending van 07.01.2025 betekend. Betrokkene heeft zijn dossier geactualiseerd met de volgende stukken:

- *Loonbrieven TEMPO TEAM, RECREWMENT, AGO JOBS en (...) NV*
- *Arbeidsovereenkomsten met (...)*
- *Rapporten schooljaar 2023-2024*
- *Brief PSC Jongeren*
- *Huurcontract op naam van de heer M. M.*
- *Verklaring M. M.*
- *Loonbrieven O. A. I.*
- *Schooldocumenten O. A. M.*
- *Brief Spectrumschool betreffende O. A. M.*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 02.09.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt. Er werd eveneens rekening gehouden met de stukken die betrokkene in het kader van de eerste beslissing heeft aangereikt alsook de documenten die hij heeft voorgelegd bij voormeld verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Hij vestigde zich op 22.02.2021 met de Belgische referentiepersoon (bijlage 15). Op 25.08.2023 werd de echtscheiding uitgesproken tussen betrokkenes moeder en de heer O. Op 26.08.2023 verklaarde deze laatste niet verder te willen instaan voor betrokkene. Er is zodoende sedert 26.08.2023 geen enkele band meer tussen betrokkene en de referent en bijgevolg is er sedert dan ook geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging tussen beide.

Betrokkene argumenteerde tegenover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hij sedert 22.01.2020 met de Belgische referentiepersoon gezamenlijk gevestigd is. Hij verwijst daarbij naar de huwelijks- en echtscheidingsaktes in het administratief dossier en naar een stuk van het Ghanese District Court of Justice getiteld "petition of M. O." waarin de referentiepersoon verklaart dat hij zijn ex-echtgenote in 2019 leerde kennen in Ghana en dat ze na hun huwelijk in januari 2020 samen in Kumansi Metropolitan Assembly in Ghana samenleefden.

Er dient echter te worden opgemerkt dat het hier om verklaringen van de referentiepersoon gaat in het kader van een verzoek tot echtscheiding, die niet worden gestaafd door enig objectief stuk waaruit kan blijken dat de moeder van betrokkene en zichzelf enerzijds en de referentiepersoon anderzijds effectief samenleefden. Integendeel, er kan worden vastgesteld dat mijnheer O. tussen januari 2020 en februari 2021, toen betrokkene naar België reisde, niet in Ghana, doch in België verbleef. Dit blijkt uit het volgende:

1. De referentiepersoon heeft zich nooit laten afschrijven naar het buitenland. Hij staat sedert 12.05.2017 onafgebroken ingeschreven op de (...) te Borsbeek.

2. Uit opzoeken in de Dolsis-databank blijkt dat mijnheer O. sedert 14.10.2013 onafgebroken tewerkgesteld is voor (...) BV. Verder kan worden vastgesteld dat hij de volgende prestaties leverde:

- *Trimester 1-2020: 46,50 gewone arbeidsdagen, 18 dagen wettelijke vakantie voor arbeiders, 0,50 dagen bijkomende vakantie voor arbeiders*
- *Trimester 2-2020: 63,50 gewone arbeidsdagen, 1 dag verlof om dwingende redenen, 0,50 dag zonder verloning*
- *Trimester 3-2020: 46 gewone arbeidsdagen, 5 dagen tijdelijke werkloosheid, 13 dagen arbeidsongeschiktheid, 2 dagen verlof om dwingende redenen*
- *Trimester 4-2020: 34 gewone arbeidsdagen, 2 dagen wettelijke vakantie voor arbeiders, 2 dagen bijkomende vakantie voor arbeiders, 4 dagen tijdelijke werkloosheid, 6 dagen arbeidsongeschiktheid, 1 dag verlof om dwingende redenen, 18 dagen arbeidsongeval*
- *Trimester 1-2021: 43 gewone arbeidsdagen, 8 dagen wettelijke vakantie voor arbeiders, 2 dagen bijkomende vakantie voor arbeiders, 1 dag staking / lock-out, 10 dagen tijdelijke werkloosheid Corona.*

3. In het PV van verhoor (...) stelt betrokkene dat de referentiepersoon "woonachtig was in België maar (...) op vakantie (kwam) in Ghana".

De referentiepersoon heeft met andere woorden zijn normale arbeidsactiviteit in België verdergezet. Zulks zou onmogelijk het geval kunnen zijn indien hij, zoals hij stelt in zijn verzoek aan het Ghanese District Court of Justice, sedert het huwelijk samen met betrokkene en zijn moeder in Ghana zou hebben geleefd. Verder dient artikel 16, §1 van het KB van 16.07.1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister in herinnering te worden gebracht, welk stelt: "§ 1. De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar.

Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden." De referentiepersoon heeft dus helemaal niet samengeleefd met betrokkene tussen januari 2020 en februari 2021.

Gelet op het voorgaande moet dus wel degelijk de datum van 22.02.2021, datum waarop betrokkene zich de eerste keer bij de gemeente meldde en in het bezit werd gesteld van een bijlage 15, als aanvangspunt van de gezamenlijke vestiging worden genomen. Betrokkene en de Belgische referentiepersoon zijn dus geen drie jaar gezamenlijk gevestigd geweest.

Deze zienswijze werd overigens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toen de Raad zich uitsprak over de beëindiging van het verblijf van de zussen van betrokken (zie arresten RvV 334 167 en 334 168 van 13.10.2025).

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. De gevallen onder 2° en 3° zijn dus niet op haar van toepassing.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de door betrokkene aangebrachte stukken dat er sprake zou zijn van een schrijvende situatie waar hij het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene verklaarde tegenover het CAW slachtoffer te zijn van economisch en fysiek geweld (Zei attest CAW bij zijn verzoekschrift voor de RvV). Tegenover de politie verklaarde hij dat het loon dat hij als jobstudent had verdiend op een rekening op zijn naam werd gestort, maar dat hij geen toegang tot die rekening had. De heer O. zou de bankkaart steeds hebben achtergehouden. Hij zou slechts 50 euro van zijn loon hebben gekregen. In februari 2022 startte betrokkene voltijds bij (...), ook dan zou hij maar 50 euro per maand krijgen. In september 2022 opende de heer O. voor betrokkene een nieuwe rekening, hij zou dan iedere maand 100 euro van zijn loon krijgen.

Noch de verklaringen van betrokkene tegenover het CAW, noch die tegenover de politie worden echter gestaafd met enig document zoals bijvoorbeeld bankafschriften waaruit zou kunnen blijken dat M. O. de gelden overschreef naar zijn persoonlijke rekening. Ook het aangehaalde fysieke geweld wordt nergens mee gestaafd (doktersattesten, vaststellingen van een politiebeambte, ...). Tot slot moet vastgesteld worden dat betrokkene buiten de verklaringen tegenover het CAW en de politie geen nieuwe elementen aanreikt met betrekking tot het onderzoek naar zijn klacht en dit ondanks de mogelijkheid die hem op 06.01.2025 werd geboden om zijn dossier te actualiseren. Bij gebrek aan objectief verifieerbaar bewijs voor zijn beweringen is het niet onredelijk te stellen dat hij onvoldoende aantoonde zich in het toepassingsgeval van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de vreemdelingenwet te bevinden.

Betrokkene voldoet aldus aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 14.02.2021 naar België (binnenkomststempel), nu dus iets meer dan vierenhalf jaar geleden, wat, overwegende dat hij 17 jaar oud was toen hij naar België kwam, nog een relatief korte periode is. Gezien betrokkene nog niet zéér lang in België verblijft en gelet op het feit dat hij bijna zijn hele kindertijd in

Ghana heeft doorgebracht, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft er bovendien nog zeer naaste familie, nu zijn moeder aldaar verblijft. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is sedert 26.08.2024 in dienst bij (...) NV als productiemedewerker. Ook daarvoor was hij als jobstudent en interimair actief op de Belgische arbeidsmarkt, wat zonder meer een positief element is. Betrokkene verdient via zijn huidige tewerkstelling voldoende om te voorzien in zijn eigen behoeften.

Echter volstaat deze tewerkstelling niet om zijn verblijfsrecht te behouden, gelet op de relatief korte verblijfsduur in België, het gebrek aan elementen die wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak en het gebrek aan familiale banden met in België verblijvende personen (zie hieronder).

Betrokkene legt ook nog stukken voor met betrekking tot zijn zussen I. en M. Voor zover betrokkene zou wensen aan te tonen dat zijn zussen op hun eigen benen kunnen staan of toch minstens kunnen bijdragen aan het gezinsinkomen en hij aldus over zijn volledige inkomsten kan beschikken, dient echter te worden opgemerkt dat hun verblijfsrecht op 28.08.2024 werd beëindigd. Deze beslissingen werden bij arresten 334 167 en 334 168 van 13.10.2025 bevestigd. De stukken betreffende de inkomsten van I. en M. kunnen dus niet langer in aanmerking worden genomen nu zij met het definitief verlies van hun verblijfsrecht ook de mogelijkheid hebben verloren om in België te werken, waardoor de last over I. en M. weer op betrokkene zou vallen.

Betrokkenen zouden bij een “neef” verblijven, nl. M. M. Die familieband wordt echter nergens aangetoond. Aan deze persoon zouden betrokkene en zijn zus 400 euro per maand zouden betalen. Deze gelden gebruikt de heer M. dan om de “rekeningen van het appartement” te betalen. Vooreerst moet opgemerkt worden dat niets de heer M. verplicht om betrokkenen in zijn woning te huisvesten. Er ligt geen onderverhuurovereenkomst voor of geen ander document waarin hij zich ertoe verbindt betrokkene en zijn zussen te huisvesten. Daarnaast wordt ook geen enkel stuk overgemaakt waaruit de voormelde betaling van 400 euro kan blijken, noch kan vastgesteld worden of het hier gaat om een betaling van 400 euro voor betrokkene én zijn zussen of 400 euro per persoon (dus 800 euro in totaal). Niets belet de heer M. om in de toekomst meer geld te vragen of betrokkenen te vragen de woning te verlaten nu er klaarblijkelijk niets op papier werd gezet en betrokkene dus geen garanties heeft dat deze kost ook in de toekomst dezelfde zou blijven en dat hij kan blijven beschikken over de woning. Een kost waar hij bovendien alleen voor zou moeten instaan, nu zijn zussen geen verblijfsrecht meer hebben. Wat betreft de woning dient ook vastgesteld te worden dat het de heer M. verboden wordt om de woning te onderverhuren (artikel 11 van de voorgelegde huurovereenkomst). Er kan niet uit de voorgelegde stukken worden afgeleid dat de eigenaar van het pand aan mijnheer M. expliciet de toestemming zou hebben gegeven om het pand te onderverhuren. Voor zover betrokkene bijdraagt in de kosten lijken dat dus eerder bijdragen in de kosten voor nutsvoorzieningen, nu niet kan blijken dat hij een deel van het pand waarin hij verblijft huurt, zodoende dat hij absoluut geen claim heeft om in de woning te verblijven. Er kan dus wel gesteld worden dat de woonstsituatie van betrokkene relatief precair is bij gebrek aan een eigen stek of garanties omtrent de woning die hij thans betreft.

Betrokkene legt schoolrapporten voor het schooljaar 2021-2022 en 2023-2024 voor en bewijzen van het volgen van taallessen. Betrokkene volgde eerst het Onthaalonderwijs voor anderstalige nieuwkomers (OKAN) dat wordt ingericht voor jongeren van niet-Belgische of niet-Nederlandse nationaliteit die nieuw binnenkomen in ons land en het Nederlands onvoldoende beheersen. Via het onthaalonderwijs kunnen deze leerlingen zo snel mogelijk Nederlands leren. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene nog leerplichtig was op het moment dat hij België binnenkwam, waardoor het volstrekt logisch is dat hij als anderstalige leerplichtige jongere in het OKAN onderwijs werd ingeschreven. Daarna zette hij zijn taallessen voort via cursussen NT2. Vermoedelijk leerde betrokkene ook het Nederlands tijdens zijn verdere schoolcarrière, al blijkt dat niet uit het voorgelegde rapport voor het schooljaar '23-'24. Hoe dan ook, het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Door aan te tonen dat hij moeite heeft gedaan om zich de regiotaal eigen te maken, toont betrokkene slechts aan dat hij één aspect van het ruimer integratieproces heeft aangepakt.

Daarnaast legt hij een brief van PSC Jongeren voor. Daarin wordt verklaard dat hij deel uitmaakt van de zaalvoetbalploeg en deelneemt aan activiteiten van de organisatie. Betrokkene zou er geregeld meespelen, afhankelijk van of zijn werkshiften zulks toelaten. De verklaringen in deze brief worden niet onderbouwd door objectieve stukken waaruit de deelname van betrokkene aan de diverse activiteiten van de organisatie zou kunnen blijken. Voor zover dat al het geval zou zijn, kan bovendien niet blijken dat de relaties die hij heeft ontwikkeld met de andere jongeren bij en medewerkers van PSC verder reiken dan de gewone relaties tussen ploeggenoten, begeleiders en/of vrienden, zodat deze ook niet kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook op administratief vlak heel wat te leren heeft en dit ondanks het feit dat hij al meer dan vier jaar in België verblijft. Op 26.11.2024 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 23.11.2023. Dat betekent dat betrokkene sedert dan terug in zijn vorige administratieve toestand diende te worden geplaatst, hetgeen door onze diensten aan Borsbeek werd gemeld. Aldaar wist men te zeggen dat niet geweten was waar betrokkene verbleef. Hij staat in het Rijksregister nog steeds afgevoerd met verlies van verblijfsrecht sedert 23.11.2023. Betrokkene heeft zich dus na het voor hem gunstig arrest nooit bij de gemeentediensten van zijn huidige verblijfplaats begeven om zijn nieuw verblijfsadres te melden en terug in het bezit te worden gesteld van de verblijfstitel waarop hij recht had. Ook nadat wij hem op 06.01.2025 verzochten om zijn persoonlijke situatie te duiden, heeft hij geen stappen ondernomen om zijn administratieve situatie te regulariseren, hetgeen wijst op een gebrek aan kennis over de te volgen administratieve stappen en dit ondanks het feit dat hij toch wordt omkaderd door een advocaat, een “neef” en een organisatie dat zich specifiek bezighoudt met kwetsbare jongeren.

Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te besluiten dat betrokkene nog een hele weg te gaan heeft met betrekking tot zijn integratieproces. Hoewel het lovenswaardig is dat hij werkt en moeite heeft gedaan om de taal te leren, lijkt hij op andere vlakken nog heel wat ondersteuning te behoeven. Aldus moet geconcludeerd worden dat betrokkene nog niet in die mate geïntegreerd is dat zulks het behoud van zijn verblijfsrecht kan rechtvaardigen.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is er thans geen sprake meer van een familieband tussen betrokkene en de heer O. Deze laatste heeft ook aangegeven dat hij niet verder wil instaan voor hem. Sedert december 2023 zou betrokkene ingetrokken zijn bij zijn "neef". Aldus kan er ook niet meer gesproken worden over een gezinscel met de Belgische referentiepersoon.

Betrokkene zou bij de heer M. M. verblijven, een neef, zo wordt verklaard. Van deze verwantschapsband wordt echter geen enkel bewijs overgemaakt. Verder ligt er geen bewijs voor dat betrokkene ook effectief bij die persoon zou verblijven. De verklaring van de heer M. volstaat daartoe niet. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft betrokkene nagelaten zijn administratieve situatie te regulariseren en kon voor zover ons bekend dus niet worden vastgesteld dat hij ook effectief in de woning van mijnheer M. verblijft. Voor zover betrokkenen effectief op hetzelfde adres zouden verblijven, ligt er van enige afhankelijkheidsrelatie tussen beide geen enkel element voor. Betrokkene zou maandelijks 400 euro bijdragen – al dan niet samen met zijn zus – om bij te passen in de kosten voor het appartement, maar dat wordt niet aangetoond. Bovendien zouden betrokkene dan eerder samenwonen om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen, wat geen indicatie vormt van een beschermenswaardig gezinsleven. Betrokkene heeft immers voldoende inkomsten om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het zou dus eerder om een mondeling akkoord gaan waar beide partijen profijt aan hebben.

Naast betrokkene en de heer M. zouden ook nog betrokkenes zussen I. en M. op het adres verblijven. Hun verblijfsrecht werd echter op 28.08.2024 beëindigd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.10.2025. Zij genieten thans dus geen verblijfsrecht meer in België. Betrokkene toont dus niet aan nog familiale banden te hebben met legaal in België verblijvende personen. Verder maakt hij geen gewag van enige relatie met een in België verblijvend persoon en heeft geen minderjarige kinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van artikel 22bis van de Grondwet, van het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

I.

De bestreden beslissing herhaalt in eerste instantie de eerst genomen beslissing van 23 november 2023 en stelt bovendien dat de datum van 22 februari 2021, datum waarop verzoeker zich de eerste keer bij de gemeente meldde en in het bezit werd gesteld van een bijlage 15, als aanvangspunt van de gezamenlijke vestiging moet worden genomen. Verzoeker en de Belgische referentiepersoon zijn daarom volgens de bestreden beslissing geen drie jaar gezamenlijk gevestigd geweest.

Verder weerhoudt de bestreden beslissing geen humanitaire redenen.

II.

Artikel 42quater VW stelt het volgende:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de datum van 22 februari 2021, datum waarop verzoeker zich de eerste keer bij de gemeente meldde en in het bezit werd gesteld van een bijlage 15, als aanvangspunt van de gezamenlijke vestiging moet worden genomen.

Verzoeker kan hier niet mede akkoord gaan.

Verzoeker wenst in deze context te verwijzen naar het arrest van 26 november 2024 nr. 317 294 van uw Raad eerder genomen in dit dossier:

“Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers moeder op 22 januari 2020 in het huwelijk trad met M.O., een man met de Belgische nationaliteit, en dat verzoeker zijn stiefvader in het Rijk vervoegde. In een in het administratief dossier opgenomen document - meer specifiek een stuk getiteld "petition of M.O." - staat ook vermeld dat verzoekers Belgische stiefvader en G.O.A., verzoekers moeder, na hun huwelijk in januari 2020, reeds kort samenleefden in Ghana. Op dat ogenblik was er dus een gezamenlijke vestiging van M.O. en G.O.A. en er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker, die toen minderjarig was, geen deel uitmaakte van dit gezin. G.O.A. en haar drie kinderen dienden, nadat M.O. terugkeerde naar België, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D. Het feit dat de behandeling van de visumaanvragen enige tijd in beslag nam en dat verzoeker pas in februari 2021 in België arriveerde, laat niet toe in voorliggende zaak te besluiten dat er ondertussen geen gezinsleven was of dat kan worden besloten dat de gezamenlijke vestiging slechts aanvang nam vanaf de aankomst van verzoeker in het Rijk en er dus zonder meer abstractie kan worden gemaakt van de gezamenlijke vestiging die er reeds was in Ghana...”

De moeder van verzoeker is gehuwd met de referentiepersoon in januari 2020. Dit betekent dat vanaf die datum er een minimum aan gezinsrelatie was tussen de verzoeker en zijn stiefvader. Vanaf die datum vormden hij en zijn stiefvader samen met zijn zussen en uiteraard moeder een nieuw samengesteld gezin. Het feit dat de referentiepersoon niet heel de periode bij hen verbleef is niet noodzakelijk aangezien een samenwoning niet vereist is.

De bestreden beslissing schendt artikel 42quater Vreemdelingenwet.

III.

Artikel 42quater VW stelt verder dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt zijn economische, sociale en culturele integratie en zijn lang verblijf .

Verzoeker is het land binnengekomen als minderjarige. Hij heeft als minderjarige verblijf bekomen en hij is hier volwassen geworden. Hij heeft zijn volwassen leven hier doorgebracht. Hij verblijft hier ondertussen bijna 5 jaren. Volgens de bestreden beslissing is dit een relatief korte periode en verblijft hij nog niet zeer lang in België. Wat is dan een lang verblijf? Men kan na 5 jaar onafgebroken verblijf de Belgische nationaliteit aanvragen!

Hij heeft de taal geleerd. Hij startte in OKAN. Ondertussen spreekt hij vlot Nederlands. Volgens de bestreden beslissing is kennis van de taal noodzakelijk om een menswaardig leven te leiden.

Verzoeker werkt en verdient voldoende om in zijn eigen behoeften te voorzien. Volgens de bestreden beslissing volstaat deze tewerkstelling niet gezien de korte verblijfsduur en het gebrek aan bewijzen van integratie op sociaal en cultureel vlak.

In de bestreden beslissing worden alle elementen afzonderlijk beoordeeld en van elkaar afhankelijk gemaakt:

-Werk wordt niet aanvaard want geen lang verblijf.

-Nederlands is nodig voor een menswaardig bestaan. Het aantonen van kennis van de taal is slecht één aspect van het integratieproces.

Wat dan met hobby voetbal en de vrienden die hij daar heeft gemaakt? De collega's die hij op het werk heeft leren kennen. Dat zijn allemaal sociale relaties. Waarom is bijna 5 jaren een relatief korte periode?

De bestreden beslissing laat na om de elementen in zijn geheel en samen te beoordelen.

De bestreden beslissing is onredelijk en in strijd met de gegevens van het dossier.

De bestreden beslissing schendt het geciteerde wetsartikel evenals het motiveringsbeginsel.”

2.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

In casu wordt het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd met toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verkreeg op 1 april 2021 een F-kaart in functie van zijn Belgische stiefvader. Verweerder stelt vast dat aangezien de echtscheiding werd uitgesproken tussen verzoekers moeder en diens Belgische echtgenoot, er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert, luidt als volgt:
“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het

slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Verzoeker betoogt dat verweerder in casu toepassing had moeten maken van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat zijn moeder sinds januari 2020 met de Belgische referentiepersoon was gehuwd en het huwelijk pas werd beëindigd in augustus 2023. Verzoeker onderhield dan ook sinds januari 2020 een minimum aan gezinsrelatie met de Belgische referentiepersoon. De vaststelling dat de referentiepersoon niet gedurende de hele periode bij hen verbleef, is volgens verzoeker irrelevant omdat samenwonen niet is vereist.

Aangaande de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Hij vestigde zich op 22.02.2021 met de Belgische referentiepersoon (bijlage 15). Op 25.08.2023 werd de echtscheiding uitgesproken tussen betrokkene moeder en de heer O. Op 26.08.2023 verklaarde deze laatste niet verder te willen instaan voor betrokkene. Er is zodoende sedert 26.08.2023 geen enkele band meer tussen betrokkene en de referent en bijgevolg is er sedert dan ook geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging tussen beide.

Betrokkene argumenteerde tegenover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hij sedert 22.01.2020 met de Belgische referentiepersoon gezamenlijk gevestigd is. Hij verwijst daarbij naar de huwelijks- en echtscheidingsaktes in het administratief dossier en naar een stuk van het Ghanese District Court of Justice getiteld "petition of M. O." waarin de referentiepersoon verklaart dat hij zijn ex-echtgenote in 2019 leerde kennen in Ghana en dat ze na hun huwelijk in januari 2020 samen in Kumansi Metropolitan Assembly in Ghana samenleefden.

Er dient echter te worden opgemerkt dat het hier om verklaringen van de referentiepersoon gaat in het kader van een verzoek tot echtscheiding, die niet worden gestaafd door enig objectief stuk waaruit kan blijken dat de moeder van betrokkene en hijzelf enerzijds en de referentiepersoon anderzijds effectief samenleefden. Integendeel, er kan worden vastgesteld dat mijnheer O. tussen januari 2020 en februari 2021, toen betrokkene naar België reisde, niet in Ghana, doch in België verbleef. Dit blijkt uit het volgende:

1. De referentiepersoon heeft zich nooit laten afschrijven naar het buitenland. Hij staat sedert 12.05.2017 onafgebroken ingeschreven op de (...) te Borsbeek.

2. Uit opzoekingen in de Dolsis-databank blijkt dat mijnheer O. sedert 14.10.2013 onafgebroken tewerkgesteld is voor (...) BV. Verder kan worden vastgesteld dat hij de volgende prestaties leverde:

- Trimester 1-2020: 46,50 gewone werkdagen, 18 dagen wettelijke vakantie voor arbeiders, 0,50 dagen bijkomende vakantie voor arbeiders*

- Trimester 2-2020: 63,50 gewone werkdagen, 1 dag verlof om dwingende redenen, 0,50 dag zonder verloning*

- Trimester 3-2020: 46 gewone werkdagen, 5 dagen tijdelijke werkloosheid, 13 dagen arbeidsongeschiktheid, 2 dagen verlof om dwingende redenen*

- Trimester 4-2020: 34 gewone werkdagen, 2 dagen wettelijke vakantie voor arbeiders, 2 dagen bijkomende vakantie voor arbeiders, 4 dagen tijdelijke werkloosheid, 6 dagen arbeidsongeschiktheid, 1 dag verlof om dwingende redenen, 18 dagen arbeidsongeval*

- Trimester 1-2021: 43 gewone werkdagen, 8 dagen wettelijke vakantie voor arbeiders, 2 dagen bijkomende vakantie voor arbeiders, 1 dag staking / lock-out, 10 dagen tijdelijke werkloosheid Corona.*

3. In het PV van verhoor (...) stelt betrokkene dat de referentiepersoon "woonachtig was in België maar (...) op vakantie (kwam) in Ghana".

De referentiepersoon heeft met andere woorden zijn normale arbeidsactiviteit in België verdergezet. Zulks zou onmogelijk het geval kunnen zijn indien hij, zoals hij stelt in zijn verzoek aan het Ghanese District Court of Justice, sedert het huwelijk samen met betrokkene en zijn moeder in Ghana zou hebben geleefd. Verder dient artikel 16, §1 van het KB van 16.07.1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister in herinnering te worden gebracht, welk stelt: "§ 1. De bepaling van de hoofdverblijfplaats is gebaseerd op een feitelijke situatie, dat wil zeggen de vaststelling van een effectief verblijf in een gemeente gedurende het grootste deel van het jaar.

Deze vaststelling gebeurt op basis van verschillende elementen, met name de plaats waarheen de betrokkene gaat na zijn beroepsbezigheden, de plaats waar de kinderen naar school gaan, de arbeidsplaats, het energieverbruik en de telefoonkosten, het gewone verblijf van de echtgenoot of van andere leden van het huishouden." De referentiepersoon heeft dus helemaal niet samengeleefd met betrokkene tussen januari 2020 en februari 2021.

Gelet op het voorgaande moet dus wel degelijk de datum van 22.02.2021, datum waarop betrokkene zich de eerste keer bij de gemeente meldde en in het bezit werd gesteld van een bijlage 15, als aanvangspunt van de gezamenlijke vestiging worden genomen. Betrokkene en de Belgische referentiepersoon zijn dus geen drie jaar gezamenlijk gevestigd geweest.

Deze zienswijze werd overigens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toen de Raad zich uitsprak over de beëindiging van het verblijf van de zussen van betrokken (zie arresten RvV 334 167 en 334 168 van 13.10.2025)."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat er sprake is van een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon die ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (cf. *Parl.St.* Kamer, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden, blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken, waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van "permanente samenwonen" van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de "gezamenlijke vestiging" van een vreemdeling een minimum aan relatie, een daadwerkelijke en effectieve gezinsband en is samenwoning daartoe niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Aldus moet worden gesteld dat het begrip 'gezamenlijke vestiging' weldegelijk een minimum aan gezinsband vereist.

In casu motiveert verweerder dat uit de voor hem beschikbare informatie niet blijkt dat verzoeker samen met de Belgische referentiepersoon een minimum aan relatie onderhield in zijn land van herkomst, Ghana, voorafgaand aan zijn komst naar België. Hoewel zijn moeder en de Belgische referentiepersoon sedert januari 2020 waren gehuwd, blijkt dat de referentiepersoon zich nooit heeft laten afschrijven naar het buitenland en hij sinds 2013 ononderbroken tewerkgesteld is geweest in België. Daaronder valt ook de periode waarvan verzoeker aanvoert dat de Belgische referentiepersoon bij hem en zijn moeder in Ghana woonde, namelijk tussen 2020 en 2021. Uit een raadpleging van de Dolsis-databank blijkt immers dat de Belgische referentiepersoon tijdens die periode arbeid heeft verricht in België. Aldus kan verweerder worden bijgetreden waar hij besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring van de Belgische referentiepersoon dat hij van januari 2020 tot februari 2021, het moment waarop verzoeker het Rijk is binnengekomen, samen met verzoeker en hun gezin in Ghana heeft gewoond. Verzoeker betwist niet dat er voorafgaand aan zijn komst naar België geen samenwoonst was met de referentiepersoon. Zijn betoog dat samenwoonst niet is vereist, doet geen afbreuk aan de pertinentie van de motieven van de bestreden beslissing. Immers is er wel degelijk een minimum aan relatie vereist opdat er sprake kan zijn van een gezamenlijke vestiging. Verzoeker lijkt aan te voeren dat het enkele feit dat zijn moeder is gehuwd met de Belgische referentiepersoon ervoor zorgt dat er tussen hem en de echtgenoot van zijn moeder vanaf dat moment een gezamenlijke vestiging ontstaat. Hij kan hierin echter niet worden gevolgd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij met de echtgenoot van zijn moeder, de Belgische referentiepersoon, een minimum aan relatie onderhield die kan worden gekwalificeerd als een gezamenlijke vestiging in de periode dat hij nog in Ghana verbleef en de referentiepersoon in België woonde. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor te oordelen dat er tussen verzoeker en de referentiepersoon geen gezamenlijke vestiging bestaat wanneer verzoeker in Ghana verblijft met zijn gezin en de referentiepersoon in België woont, zonder dat wordt aangetoond op welke wijze concreet invulling wordt gegeven aan het gezinsleven. Het enkele feit dat verzoekers moeder met de referentiepersoon is gehuwd, volstaat daartoe niet. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij betoogt dat de huwelijksdatum van zijn moeder met de referentiepersoon, zijnde in januari 2020, als startpunt van zijn gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon moet worden aanschouwd. Verweerder motiveert op goede gronden dat verzoeker het Rijk pas is binnengekomen in februari 2021 en uit niets blijkt dat hij voorafgaand aan zijn binnenkomst reeds een minimum aan relatie onderhield met de referentiepersoon vanuit zijn land van herkomst.

Aangezien de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon werd beëindigd op 26 augustus 2023, is er in casu geen sprake van een gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon die ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Een schending van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Krachtens artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet dient verweerder bij het beëindigen van het verblijfsrecht rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker wijst erop dat hij een sociale en culturele integratie in België heeft opgebouwd, dat hij als minderjarige in België is toegekomen en hier volwassen is geworden, dat hij intussen al vijf jaar in België woont, dat hij Nederlands heeft geleerd, hij een job heeft en voldoende verdient om in zijn eigen behoeften te voorzien, dat hij in België voetbal speelt en daardoor vrienden heeft gemaakt. Verzoeker begrijpt niet waarom zijn verblijf van vijf jaar in België als een korte periode wordt gezien.

Omtrent de humanitaire elementen wordt in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze gemotiveerd:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 14.02.2021 naar België (binnenkomststempel), nu dus iets meer dan viereuhalf jaar geleden, wat, overwegende dat hij 17 jaar oud was toen hij naar België kwam, nog een relatief korte periode is. Gezien betrokkene nog niet zéér lang in België verblijft en gelet op het feit dat hij bijna zijn hele kindertijd in

Ghana heeft doorgebracht, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft er bovendien nog zeer naaste familie, nu zijn moeder aldaar verblijft. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is sedert 26.08.2024 in dienst bij (...) NV als productiemedewerker. Ook daarvoor was hij als jobstudent en interimair actief of de Belgische arbeidsmarkt, wat zonder meer een positief element is. Betrokkene verdient via zijn huidige tewerkstelling voldoende om te voorzien in zijn eigen behoeften.

Echter volstaat deze tewerkstelling niet om zijn verblijfsrecht te behouden, gelet op de relatief korte verblijfsduur in België, het gebrek aan elementen die wijzen op integratie op sociaal en cultureel vlak en het gebrek aan familiale banden met in België verblijvende personen (zie hieronder).

Betrokkene legt ook nog stukken voor met betrekking tot zijn zussen I. en M. Voor zover betrokkene zou wensen aan te tonen dat zijn zussen op hun eigen benen kunnen staan of toch minstens kunnen bijdragen aan het gezinsinkomen en hij aldus over zijn volledige inkomen kan beschikken, dient echter te worden opgemerkt dat hun verblijfsrecht op 28.08.2024 werd beëindigd. Deze beslissingen werden bij arresten 334 167 en 334 168 van 13.10.2025 bevestigd. De stukken betreffende de inkomsten van I. en M. kunnen dus niet langer in aanmerking worden genomen nu zij met het definitief verlies van hun verblijfsrecht ook de mogelijkheid hebben verloren om in België te werken, waardoor de last over I. en M. weer op betrokkene zou vallen.

Betrokkenen zouden bij een “neef” verblijven, nl. M. M. Die familieband wordt echter nergens aangetoond. Aan deze persoon zouden betrokkene en zijn zus 400 euro per maand zouden betalen. Deze gelden gebruikt de heer M. dan om de “rekeningen van het appartement” te betalen. Vooreerst moet opgemerkt worden dat niets de heer M. verplicht om betrokkenen in zijn woning te huisvesten. Er ligt geen onderverhuurovereenkomst voor of geen ander document waarin hij zich ertoe verbindt betrokkene en zijn zussen te huisvesten. Daarnaast wordt ook geen enkel stuk overgemaakt waaruit de voormelde betaling van 400 euro kan blijken, noch kan vastgesteld worden of het hier gaat om een betaling van 400 euro voor betrokkene én zijn zussen of 400 euro per persoon (dus 800 euro in totaal). Niets belet de heer M. om in de toekomst meer geld te vragen of betrokkenen te vragen de woning te verlaten nu er klaarblijkelijk niets op papier werd gezet en betrokkene dus geen garanties heeft dat deze kost ook in de toekomst dezelfde zou blijven en dat hij kan blijven beschikken over de woning. Een kost waar hij bovendien alleen voor zou moeten instaan, nu zijn zussen geen verblijfsrecht meer hebben. Wat betreft de woning dient ook vastgesteld te worden dat het de heer M. verboden wordt om de woning te onderverhuren (artikel 11 van de voorgelegde huurovereenkomst). Er kan niet uit de voorgelegde stukken worden afgeleid dat de eigenaar van het pand aan mijnheer M. expliciet de toestemming zou hebben gegeven om het pand te onderverhuren. Voor zover betrokkene bijdraagt in de kosten lijken dat dus eerder bijdragen in de kosten voor nutsvoorzieningen, nu niet kan blijken dat hij een deel van het pand waarin hij verblijft huurt, zodoende dat hij absoluut geen claim heeft om in de woning te verblijven. Er kan dus wel gesteld worden dat de woonstsituatie van betrokkene relatief precair is bij gebrek aan een eigen stek of garanties omtrent de woning die hij thans betreft.

Betrokkene legt schoolrapporten voor het schooljaar 2021-2022 en 2023-2024 voor en bewijzen van het volgen van taallessen. Betrokkene volgde eerst het Onthaalonderwijs voor anderstalige nieuwkomers (OKAN) dat wordt ingericht voor jongeren van niet-Belgische of niet-Nederlandse nationaliteit die nieuw binnenkomen in ons land en het Nederlands onvoldoende beheersen. Via het onthaalonderwijs kunnen deze leerlingen zo snel mogelijk Nederlands leren. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene nog leerplichtig was op het moment dat hij België binnenkwam, waardoor het volstrekt logisch is dat hij als anderstalige leerplichtige jongere in het OKAN onderwijs werd ingeschreven. Daarna zette hij zijn taallessen voort via cursussen NT2. Vermoedelijk leerde betrokkene ook het Nederlands tijdens zijn verdere schoolcarrière, al blijkt dat niet uit het voorgelegde rapport voor het schooljaar '23-'24. Hoe dan ook, het

kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Door aan te tonen dat hij moeite heeft gedaan om zich de regiotaal eigen te maken, toont betrokkene slechts aan dat hij één aspect van het ruimer integratieproces heeft aangepakt. Daarnaast legt hij een brief van PSC Jongeren voor. Daarin wordt verklaard dat hij deel uitmaakt van de zaalvoetbalploeg en deelneemt aan activiteiten van de organisatie. Betrokkene zou er geregeld meespelen, afhankelijk van of zijn werkshiften zulks toelaten. De verklaringen in deze brief worden niet onderbouwd door objectieve stukken waaruit de deelname van betrokkene aan de diverse activiteiten van de organisatie zou kunnen blijken. Voor zover dat al het geval zou zijn, kan bovendien niet blijken dat de relaties die hij heeft ontwikkeld met de andere jongeren bij en medewerkers van PSC verder reiken dan de gewone relaties tussen ploeggenoten, begeleiders en/of vrienden, zodat deze ook niet kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook op administratief vlak heel wat te leren heeft en dit ondanks het feit dat hij al meer dan vier jaar in België verblijft. Op 26.11.2024 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 23.11.2023. Dat betekent dat betrokkene sedert dan terug in zijn vorige administratieve toestand diende te worden geplaatst, hetgeen door onze diensten aan Borsbeek werd gemeld. Aldaar wist men te zeggen dat niet geweten was waar betrokkene verbleef. Hij staat in het Rijksregister nog steeds afgevoerd met verlies van verblijfsrecht sedert 23.11.2023. Betrokkene heeft zich dus na het voor hem gunstig arrest nooit bij de gemeentediensten van zijn huidige verblijfplaats begeven om zijn nieuw verblijfsadres te melden en terug in het bezit te worden gesteld van de verblijfstitel waarop hij recht had. Ook nadat wij hem op 06.01.2025 verzochten om zijn persoonlijke situatie te duiden, heeft hij geen stappen ondernomen om zijn administratieve situatie te regulariseren, hetgeen wijst op een gebrek aan kennis over de te volgen administratieve stappen en dit ondanks het feit dat hij toch wordt omkaderd door een advocaat, een "neef" en een organisatie dat zich specifiek bezighoudt met kwetsbare jongeren.

Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te besluiten dat betrokkene nog een hele weg te gaan heeft met betrekking tot zijn integratieproces. Hoewel het lovenswaardig is dat hij werkt en moeite heeft gedaan om de taal te leren, lijkt hij op andere vlakken nog heel wat ondersteuning te behoeven. Aldus moet geconcludeerd worden dat betrokkene nog niet in die mate geïntegreerd is dat zulks het behoud van zijn verblijfsrecht kan rechtvaardigen.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is er thans geen sprake meer van een familieband tussen betrokkene en de heer O. Deze laatste heeft ook aangegeven dat hij niet verder wil instaan voor hem. Sedert december 2023 zou betrokkene ingetrokken zijn bij zijn "neef". Aldus kan er ook niet meer gesproken worden over een gezinscel met de Belgische referentiepersoon.

Betrokkene zou bij de heer M. M. verblijven, een neef, zo wordt verklaard. Van deze verwantschapsband wordt echter geen enkel bewijs overgemaakt. Verder ligt er geen bewijs voor dat betrokkene ook effectief bij die persoon zou verblijven. De verklaring van de heer M. volstaat daartoe niet. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft betrokkene nagelaten zijn administratieve situatie te regulariseren en kon voor zover ons bekend dus niet worden vastgesteld dat hij ook effectief in de woning van mijnheer M. verblijft. Voor zover betrokkenen effectief op hetzelfde adres zouden verblijven, ligt er van enige afhankelijkheidsrelatie tussen beide geen enkel element voor. Betrokkene zou maandelijks 400 euro bijdragen – al dan niet samen met zijn zus – om bij te passen in de kosten voor het appartement, maar dat wordt niet aangetoond. Bovendien zouden betrokkene dan eerder samenwonen om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen, wat geen indicatie vormt van een beschermenswaardig gezinsleven. Betrokkene heeft immers voldoende inkomsten om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Het zou dus eerder om een mondeling akkoord gaan waar beide partijen profijt aan hebben.

Naast betrokkene en de heer M. zouden ook nog betrokkenes zussen I. en M. op het adres verblijven. Hun verblijfsrecht werd echter op 28.08.2024 beëindigd. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13.10.2025. Zij genieten thans dus geen verblijfsrecht meer in België. Betrokkene toont dus niet aan nog familiale banden te hebben met legaal in België verblijvende personen. Verder maakt hij geen gewag van enige relatie met een in België verblijvend persoon en heeft geen minderjarige kinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen."

Verweerder wijst erop dat verzoeker intussen vijf jaar in België verblijft, wat niet onredelijk lang is. Daarnaast heeft verzoeker ook het overgrote deel van zijn leven in Ghana doorgebracht, gezien zijn leeftijd van 17 jaar op het moment dat hij naar België kwam. Verder houdt verweerder ook rekening met het feit dat verzoeker in België naar school is gegaan en taallessen heeft gevolgd. Hij motiveert echter dat het kennen van de regiotaal nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Hiermee wordt bovendien slechts aangetoond dat verzoeker één aspect van het ruimer integratieproces heeft aangepakt. Het enkele feit dat hij in België een job uitoefent, volstaat evenmin om zijn verblijfsrecht te behouden. Immers wijst verweerder op het feit dat verzoeker voor het overige geen objectieve bewijzen van een sociale en culturele integratie aanbrengt, dat hij in België geen familiale banden meer heeft maar wel nog nauwe familiale banden heeft in Ghana.

Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, doet geen afbreuk aan de wettigheid van deze motieven. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Een schending van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet is niet bewezen.

Waar verzoeker zich tenslotte nog beroept op een schending van het hoger belang van het kind zoals gewaarborgd door artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het IVRK, volstaat het vast te stellen dat verzoeker meerderjarig is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het enkele gegeven dat hij als minderjarige in België is toegekomen impliceert dat het hoger belang van het kind wordt geschonden wanneer zijn verblijfsrecht wordt beëindigd op een moment dat hij intussen meerderjarig is geworden. Een schending van de voormelde bepalingen kan niet worden aanvaard.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. LEYSEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN